

ТАҚРИЗИ МУҚАРРИЗИ РАСМӢ

ба автореферат ва диссертатсияи БАХЕТГУЛИ АЙМАЙТИ (BAHETIGUI AIMATI) дар мавзӯи “Маъноӣ консептуалии “шодӣ” ҳамчун падидаи забонӣ-фарҳангӣ дар забонҳои тоҷикӣ ва чинӣ”, ки барои дарёфти дараҷаи илмӣ доктори фалсафа (PhD) – доктор аз рӯи ихтисоси 6D021300 – Забоншиносӣ (6D021302 – Забоншиносии муқоисавӣ-таърихӣ, қиёсӣ ва муқоисавӣ) пешниҳод шудааст.

Масъалаи тарҷума яке аз масъалаҳои муҳими илми филология ба ҳисоб рафта, дар соҳаи забоншиносии муқоисавӣ нақши муҳим дорад. Дар баробари рушди ҷомеа ва муносибатҳои байналмилалӣ миёну халқу давлатҳои гуногун забонҳо низ инкишоф меёбанд ва ба тағйирот дучор мешаванд. Забонҳои тоҷикӣ ва чинӣ низ аз ин раванд истисно нестанд.

Диссертатсия ва автореферати ба тақриз пешниҳодгашта ба маъноӣ консептуалии “шодӣ” ҳамчун падидаи забонӣ-фарҳангӣ дар забонҳои тоҷикӣ ва чинӣ бахшида шудааст. Вобаста ба масъалаи таҳқиқот диссертатсия ба ихтисоси илмӣ 6D021300 – Забоншиносӣ (6D021302 – Забоншиносии муқоисавӣ-таърихӣ, қиёсӣ ва муқоисавӣ) мувофиқат менамояд.

БАХЕТГУЛИ АЙМАЙТИ дар диссертатсияи анҷомдодааш маъноӣ консептуалии “шодӣ”-ро дар муқоисаи ду забон таҳлилу баррасӣ намудааст. Мавзӯи интихобшуда дар доираи самтҳои гуногуни забоншиносии муосир – шинохтӣ (когинитвӣ), фарҳангӣ, қавмӣ метавонад мавриди омӯзиш қарор гирад. Аммо дар таҳқиқоти мазкур таваҷҷуҳи асосӣ ба пажӯҳиши хусусияти забонӣ-фарҳангии яке аз маъноҳои эҳсосотӣ, яъне олами ботинии инсон, ҳамчун соҳиби фарҳанги муайян дар доираи парадигмаи инсонмехварӣ равона гардидааст.

Ба ақидаи муаллиф файласуфони антиқа чун Арасту, Демокрит, Зенон, Ксенофан, Тит Лукретсий Кар, Парменид, Афлотун, Сукрот ба таҳлили муносибатҳои забон ва фарҳанг оғоз намуда, нақши фаъоли забонро дар ташаккули фарҳанг қайд намуданд, робитаи забон ва фарҳангро бо табиат ва ҷомеа нишон доданд робитаи забон ва фарҳанг, вазифаҳои онҳоро дар танзими иҷтимоии рафтори инсон баррасӣ карда буданд.

Диссертант аҳамияти мавзӯи диссертатсияи мазкурро дар он мешуморад, ки дар маркази диққати илмҳои инсонмехварии муосир асосан олами ботинӣ, фаъолияти маърифатӣ эҷодӣ, шууру тафаккур, забон ва фарҳанги инсон қарор гирифтааст. Ҳамчунин, забоншиносии муосир ба масъалаи муайян сохтани таъсири мутақобилаи забонҳо ва таҷассуми андешаҳои арзишӣ тавассути воҳидҳои забон ва нутқ пардохтааст. Натиҷаи вербалии афкори донишномавӣ, эҳсосӣ-ҳиссиётӣ, миллию фарҳангӣ, фаҳмиши ассотативии доираи муайяни мавзӯро концепт ташкил медиҳад. Интихоби мавзуро аз он ҷиҳат муайян карда намудааст, ки концепти “шодӣ”

яке аз заминаҳои асосӣ барои ҳар як шахс, сарфи назар аз миллат, наҷод, мавқеи ӯ дар ҷомеа, вазъи иҷтимоӣ, ҷинс, синну сол ва ғайра асоснок мебошад.

То ба имрӯз муфасссал хусусиятҳои вожаҳои ифодакунандаи эҳсосот ва ҳиссиёти инсон дар забонҳои муқоисашаванда, зарурати таҳлили фарқиятҳо ва шабоҳатҳои шаклҳои дохилӣ ва маъноӣ концепти “шодӣ” дар забонҳои тоҷикӣ ва ҷинӣ омӯхта нашудааст. Аз ин сабаб, мавзӯи муҳим ва мубрам ба шумор меравад. Муносибати инсонмехваршиносӣ ба омӯзиши ҳодисаҳои забонӣ сабаби таваҷҷуҳи бевоситаи олимон, аз ҷумла, ба масъалаи объектификатсияи забонии эҳсосот мебошад. Табиист, ки ин масъала дар маркази таваҷҷуҳи ҷунин бахшҳои забоншиносии муосир монанди забоншиносии шинохтӣ ва забоншиносии фарҳангӣ ва иҷтимоӣ қарор дорад.

Масъалаи омӯзиши маъноӣ концептуалии “шодӣ” ҳамчун инъикоси концепти забонӣ-фарҳангӣ дар забонҳои тоҷикӣ ва ҷинӣ аз як ҷиҳат барои забоншиносии муосир заминаи устувор меғузорад, аз тарафи дигар, муҳимияти таҳқиқотро ташкил медиҳад.

Дар доираи диссертатсияи мазкур аввалин маротиба таркиб ва сохти концепти “шодӣ” дар тасвири забонии ҷаҳони мардуми тоҷику ҷин муайян гардида, вижагиҳои умумӣ ва хос дар дарки концепти “шодӣ” аз ҷониби ин халқҳо нишон дода шудааст. Ҳамчунин, концепти “шодӣ” дар доираи забоншиносии шинохтӣ ва фарҳангӣ фарҳангӣ ба роҳ монда шуда, вижагиҳои умумӣ ва фарқкунандаи ҳоси дарки концепти “шодӣ” аз ҷониби соҳибзабонон вобаста ба тафаккури милли бори нахуст нишон дода шудааст.

Нуктаҳои асосии ба ҳимоя пешниҳодшавандаи таҳқиқот ҷамъи ақидаҳои натиҷаҳои диссертанро оид ба ҷамъбасти диссертатсия ишғол намуда, бо ҷаҳор банд асоснок карда шудаанд, ки ҷолиби диққат аст.

Дараҷаи эътимоднокии натиҷаҳои таҳқиқот дар он ифода ёфтааст, ки масъалаи мазкур бо таҳлилу баррасии назариявӣ ва қиёсу муқобилаи илмӣ таъмин буда, бар асоси нуктаҳои мушаххаси методологӣ, маводи гуногунҷанбаи таҳлилӣ дар мувофиқат бо сохтор, мақсаду вазифаи таҳқиқ бунёд ёфтааст.

Диссертатсия аз номгӯи ихтисораҳо, муқаддима, тавсифи умумии таҳқиқот, 3 боб, хулоса, тавсияҳо оид ба истифодаи амалии натиҷаҳои таҳқиқот ва феҳристи адабиёт иборат аст. Ҳаҷми умумии диссертатсия аз 178 саҳифаи хуруфи компютерӣ иборат мебошад.

Дар муқаддима аҳаммияти мавзӯ, навоварии илмӣ он асоснок карда шуда, ҳадаф ва вазифаҳо муайян карда гаштааст, асосҳои назариявии тадқиқот, сарчашмаҳои тадқиқот, аҳамияти назариявӣ ва амалии тадқиқот, инчунин объект ва предмети тадқиқот нишон дода шудааст.

Дар боби аввали рисола ҷойгоҳи маъноӣ консептуалӣ дар низомии маъношиносӣ баррасӣ гашта, зербоби якум он ба таҳқиқи консепт ва хусусиятҳои он бахшида шудааст. Қайд кардан бамаврид аст, ки забоншиносии шинохтӣ яке аз соҳаҳои ҷолибтарин ва баҳсноки забоншиносӣ мебошад ва равандҳои раванӣ ва инъикоси забонии онҳоро дар ҳаёти ҳаррӯзаи инсон меомӯзад. Ин илм ба забон ҳамчун воҳиди муҳабиротӣ аҳаммияти аввалиндараҷа медиҳад, ки на танҳо аз нуктаи назари халқ ва фарҳанг, балки аз як шахс ба шахси дигар фарқ мекунад. Ҳар як шахс мақсади муошират ва хусусиятҳои корбурди (прагматикии) забони худро дорад, ки идроки ӯро дар раванди синтези гирду атрофаш дар шуури ӯ ба вучуд меояд, инъикос мекунад.

Дар зербоби дуюм меъёрҳои шинохти маъноӣ консептуалӣ ҳаллу фасл гаштааст. Алалхусус қайд гаштааст, ки дар доираи таҳқиқоти консептуалӣ як қатор асарҳо пайдо шудаанд, ки дар онҳо объекти таҳқиқ навъи махсуси мафҳум – консепт – рамз мебошад. Забоншиносии шинохтӣ (маърифатӣ) ба муайян кардани хусусиятҳои низомманди консептуалӣ муроҷиат мекунад. Низомии бисёр консептҳо гурӯҳи аломатҳои рамзиро дар бар мегиранд. Як қисми рамзҳо барои ифодаи фарҳанги асил бошад, қисми дигар дар робита бо навовариҳо дар ҷомеа: пешрафти илмӣ-техникӣ, тағйирёбии парадигмаи иҷтимоӣ ва таҳаввули фарҳангӣ-таърихӣ пайдо мешавад. Овардани аломатҳои рамзӣ ба монанди наълу, гулу фароштурук ва рамзҳои дигари байналмилалӣ шодиву хурсандӣ корро ҷолиб намудаанд.

Зербоби сеюми боби аввал “Муқоисаи маъноӣ луғавӣ ва маъноӣ консептуалӣ: умумият ва фарқ” унвон гирифтааст. Мафҳуми консепт ва истифодаи онро на танҳо дар илми забоншиносӣ, балки дар илмҳои мантиқ, фалсафа, математика ва ғайра низ муайян намудааст. Муаллиф иброз медорад, ки ифодаи маъноӣ консептуалӣ тавассути воҳидҳои забон низ сурат мегирад, аз ин рӯ, дар илми забоншиносӣ баррасӣ ва омӯзиши маъноӣ консептуалӣ ва мафҳуми консепт саривақтӣ ва айни муддао буда, масъалаҳои забоншиносии шинохтӣ (когнитивӣ), фарҳангӣ (лингвокултурология), раванӣ, иҷтимоӣ ва мантиқӣ ҳаллу фасли худро меёбанд.

Зербоби чорум таҳти унвони “Таҳқиқи ҷанбаҳои назариявии мафҳуми консепт дар забоншиносии тоҷикӣ” фарогири масъалаҳои назариявӣ роҷеъ ба мавзӯи таҳқиқ мебошад. Доир ба табиати забонӣ ва маъноӣ вожаи консепт ва ҷойгоҳи он дар забоншиносии шинохтӣ-маърифатӣ назари олимону донишмандон оварда шудааст.

Дар боби дуюм диссертант маъноӣ консептуалии “шодӣ”-ро дар забонҳои тоҷикӣ ва чинӣ таҳлил намудааст. Дар зербоби якум боби мазкур доир ба концепти «шод» маълумот дода шудааст. Консепт ҳамчун падидаи забоншиносӣ-маърифатӣ воҳиди мундариҷаи ғаврии ҳофиза, луғати раванӣ,

низомии концептуалӣ ва маъноҳои дар шуур буда, тамоми тасвири ҷаҳон, ки дар равони инсон инъикос ёфтааст, махсус меёбад.

Концепти шодӣ хусусияти возеҳи миллӣ дорад. Инчунин, хусусияти муҳимтарини ғоявиест, ки дар забони табиӣ таҷассум ёфтааст. Ин концепт дар забонҳои гуногуни миллӣ тобишҳои гуногун дорад. Мавриди зикр аст, ки ҳангоми баррасии концепти эҳсосоти шодӣ дар сатҳи калима барои муайян намудани вижагии он ҳолату вазъият бояд пурра ба инобат гирифта шавад, зеро як калима вобаста ба маънои худ метавонад чанд навъи эҳсосро ифода кунад ва ҳамзамон як эҳсос метавонад тавассути воҳидҳои гуногуни луғавӣ ифода шавад. Дар ифодаи концепти “шодӣ” маънои эҳсосоти мавқеи меҳварӣ дорад ва дар ду навъи маънои эҳсосоти ифодаи концепти “шодӣ” ошкор мегардад. Хусусияти экспрессивӣ, баҳодихӣ, водоркунӣ дар ифодаи концепти шодӣ дар таносуби маъноии зоҳир шудани эҳсосот дар амал ва муносибати инсон, дараҷаи ифодаи эҳсосот, таносуби мусбат/манфӣ, ҳаяҷон ва таносуби мутазоддӣ муайян мегардад, ки, дар ин замина, вижагии концепти “шодӣ” ҳамчун падидаи забонӣ-фарҳангӣ ошкор мешавад.

Зербоби дуҷуми боби мазкур “Ҷойгоҳи маънои концепти “шодӣ” дар забони тоҷикӣ” номгузорӣ шуда аз ҷониби муаллиф қайд гардидааст, ки концепти “шодӣ” дар забони тоҷикӣ як мафҳуми фарҳангӣ ва равонист, ки дар баробари маънои зоҳирӣ, қабатҳои амиқӣ иҷтимоӣ ва фалсафӣ дорад. Қайд гардидааст, ки дар ифодаи концепти “шодӣ” маънои эҳсосоти мавқеи меҳварӣ дорад ва дар ду навъи маънои эҳсосоти ифодаи концепти “шодӣ” ошкор мегардад. Ҳамчунин хусусияти экспрессивӣ, баҳодихӣ, водоркунӣ дар ифодаи концепти шодӣ дар таносуби маъноии зоҳир шудани эҳсосот дар амал ва муносибати инсон, дараҷаи ифодаи эҳсосот, таносуби мусбат/манфӣ, ҳаяҷон ва таносуби мутазоддӣ муайян мегардад, ки, дар ин замина, вижагии концепти “шодӣ” ҳамчун падидаи забонӣ-фарҳангӣ ошкор мешавад.

Зербоби дуҷуми боби мазкур “Ҷойгоҳи маънои концепти “шодӣ” дар забони тоҷикӣ” номгузорӣ шудааст. Концепти “шодӣ” дар забони тоҷикӣ як мафҳуми фарҳангӣ ва равонист, ки дар баробари маънои зоҳирӣ, қабатҳои амиқӣ иҷтимоӣ ва фалсафӣ дорад. Дар зербоби мазкур инъикоси хусусияти муродифии вожаҳои ифодакунандаи маънои “шодӣ” аз ҳисоби калимаҳои худӣ ва аз ҳисоби вожаҳои иқтибосӣ, ки таркиби маънои концептуалии эҳсосоти шодиро мукамал месозанд, оварда шудааст.

Оид ба равобити мутазоддӣ, воҳидҳои фразеологӣ ва зарбулмасалу мақолҳо ҳамчун унсури тайёри забон дар ифодаи ин концепт ғаёл ва меҳварӣ сухан меравад.

Муаллифи рисола зербоби сеюмро “Хусусияти забонии концепти “шодӣ” дар забони чинӣ” номгузорӣ намудааст, ки онро ба масъалаи концепт ва мафҳуми он дар забони чинӣ бахшидааст.

Дар ин бахш дарҷ гардидааст, ки хусусиятҳои миллии концептосфераи забонҳо аз соҳибони забон вобастагӣ дорад. Барои муайян кардани концептосфераи забони чинӣ, гузаронидани таҷрибаҳои шифоӣ танҳо дар сурате мақсаднок аст, ки ҳамаи субъектҳо аз як вилояти Чин бошанд. Ин аз он сабаб аст, ки дар Чин дар минтақаҳои гуногуни кишвар истифодаи бисёр калимаҳо ҳоло ҳам гуногун аст. Як қатор калимаҳои ифодагари концепти шодиро мавриди таҳлил қарор додааст. Ба монанди:

- 喜 xǐ (хушнудӣ)
- 悦 yuè (лаzzати ботинӣ)
- 欢 huān (шодӣ)
- 快 kuài (фараҳмандӣ)
- 欣 xīn (хурсандӣ)
- 慰 wèi (таҳассун)
- 幸 xìng (хушбахтӣ)

Ҳамчунин, вижагиҳои забони концепти “шодӣ” дар забонҳои тоҷикӣ ва чинӣ дар таносуби гипонимӣ, муродифӣ, мутазоддӣ, дар воҳидҳои фразеологӣ, зарбулмасалу мақолҳо, аз рӯйи сохти вожаҳо баррасӣ гардидааст.

Боби сеюми диссертатсия “Таҳқиқи муқоисавии вижагиҳои забони фарҳангии концепти “шодӣ” дар забонҳои тоҷикӣ ва чинӣ” унвон дорад. Дар зербоби аввали боби ниҳой “Таҳлили маънои концепти “шодӣ” дар таърихи забонҳои тоҷикӣ ва чинӣ” унвон гирифтааст.

Диссертант бамаврид ибраз меорад, ки дар фарҳанги забони мардуми тоҷик мафҳуми “шодӣ” на танҳо ҳиссиёт ва ҳолати рӯҳӣ, балки як рукаи фарҳангии иҷтимоиро низ ифода мекунад, ки дар тақвият додани муҳаббату самимият нақши муассир мебозад. Омӯзиши концепти “шодӣ” дар забонҳои тоҷикӣ ва чинӣ нишон медиҳад, ки ҳарчанд эҳсоси шодӣ универсалӣ мебошад, тарзи ифода ва таҷассуми он вобаста ба фарҳанг, тафаккур ва анъанаҳои забонӣ фарқ мекунад. Забони тоҷикӣ бо шодии фардӣ, миллий, ҷамъиятӣ, иҷтимоӣ, ҳассосият ва образнокии гуфтор, дар рафтору амал тавсиф мешавад, дар ҳоле ки забони чинӣ бо шодии ботинӣ ва мувозинати рӯҳӣ тавсиф мегардад.

Зербоби дуюми боби ниҳой “Марзи маъноӣ, таҳаввули маҷозӣ ва ифодаи маърифатии “шодӣ” дар забонҳои тоҷикӣ ва чинӣ”. Таҳлили маъно дар марзи маъноӣ дар амал татбиқ намудани назарияи ба қисматҳои алоҳида чудо карда омӯхтани луғат мебошад ва танҳо бо назардошти аз ягон ҷиҳат робитаи маъноӣ доштани ҳар як аъзои марзи маъноӣ. Масалан, вожаҳои ифодагари маъноӣ хешутаборӣ, амал, ҳаракат, муносибат, эҳсосот, ҳайвонот, рустанӣ ва амсоли инҳо.

Дар зербоби сеюми боби сеюм “Муқоисаи ифодаи хусусиятҳои фарҳангии концепти “шодӣ”-и воҳидҳои фразеологӣ дар забонҳои тоҷикӣ ва чинӣ” ном дорад. Таҳлили муқоисавии воҳидҳои фразеологӣ барои ошкор намудани аломатҳои асосии фонди фразеологгии забонҳо ва боз ҳам амиқтар ворид шудан ба маъно ва қонуниятҳои инкишофи онҳо зери таъсири омилҳои фарозабонӣ, ки бо таърих ва фарҳанги халқҳо алоқаманд аст, ёрӣ мерасонад.

Таҳқиқи концепти “шодӣ” дар таркиби воҳидҳои фразеологгии забонҳои тоҷикӣ ва чинӣ ба мақсад мувофиқ аст, зеро фонди фразеологӣ хусусияти этнофарҳангии забонро равшантар ифода мекунад, зеро дар он таҷрибаи бисёрсолаи умумигардонидашудаи тамоми этнос, хусусиятҳои дарки он дар бораи ҷаҳон ва худшиносӣ, яъне “тасвири забонии ҷаҳон” ҷойгир аст. Аз ин рӯ, сатҳи фразеологӣ дар таҳқиқи падидаҳои аз ҷиҳати фарҳангӣ муайяншуда афзалият дорад.

Зербоби чоруми боби сеюм “Ифодаи концепти “шодӣ” дар номи ашхоси тоҷикӣ ва чинӣ” унвон дорад. Концепти “шодӣ”-ро дар ифодаи бамаврид дар рисола истифода намудааст. Масалан, номҳои Шодӣ, Хурсанд, Дилшод, Хурсандой, Шодмон, Шодигул, Завқӣ, Шодон, Масрур, Ханда, Хандон.

Дар хулоса муаллиф ба таври кофӣ андешаҳои худро роҷеъ ба мавзӯи паҷуҳиш дар 20 банд ҷамъбаст ва натиҷагирӣ кардааст.

Дар баробари дастовардҳои илмӣ ва муҳокимаю натиҷагирӣҳои ҷолиб дар диссертатсия баъзе норасоӣҳо ба мушоҳида расиданд, ки бо нияти пешрафти корҳои таҳқиқи минбаъдаи муаллиф, зикри онҳоро зарур меҳисобем:

1. Дар диссертатсия муаллиф ба шумораи зиёди сарчашмаҳои илмӣ оид ба омӯзиши концепти “шодӣ” ишора кардааст, аммо на ҳама вақт дар меъёри зарурӣ фикру мулоҳизаҳои танқидӣ мегузаронад.

2. Агар муаллиф дар боби дуюм як фасли алоҳида оид ба таҳқиқи истифодаи вожаи шодӣ дар нутқи лаҳҷавӣ ҷой меод, хубтар буд, зеро дар лаҳҷа низ калимаҳои ифодагари шодӣ ба таври васеъ истифода мешавад.

3. Дар саҳифаҳои гуногуни диссертатсия ва автореферати он ғалатҳои имлоӣ ва техникӣ ба назар мерасанд, ки ислоҳи онҳо боиси афзудани ҳусну зиннати ин кори илмӣ-таҳқиқӣ мегардад.

Камбудию норасоӣҳои ҷойдошта бештар хусусияти тавсиявӣ дошта, ислоҳпазиранд. Аз ин лиҳоз моҳият ва арзиши баланди илмӣ кори диссертатсионии муҳаққиро коста намесозад.

Хулоса, диссертатсияи тақризшавандаи БАХЕТГУЛИ АЙМАЙТИ (BAHETIGUL AIMATI) дар мавзӯи “Маъноии концептуалии “шодӣ” ҳамчун падидаи забонӣ-фарҳангӣ дар забонҳои тоҷикӣ ва чинӣ” дар забоншиносӣ,

хосатан дар таҷумашиносӣ дар қатори корҳои нахустин махсуб буда, аҳамаияти махсуси илмию назариявиро дорост.

Автореферати диссертатсия ва мақолаҳои дар маҷаллаҳои тақризшавандаи КОА назди Президенти Ҷумҳурии Тоҷикистон нашркардаи муаллиф мазмуну муҳтавои диссертатсияро инъикос менамояд.

Дар маҷмӯъ, диссертатсияи БАХЕТГУЛИ АЙМАЙТИ (BAIHETIGUL AIMATI) дар мавзӯи “Маъноӣ концептуалии “шодӣ” ҳамчун падидаи забонӣ-фарҳангӣ дар забонҳои тоҷикӣ ва ҷинӣ” ба талаботи Низомномаи шурои диссертатсионӣ ва Тартиби додани дараҷаҳои илмӣ, ки бо Қарори Ҳукумати Ҷумҳурии Тоҷикистон аз 30 июни соли 2021, таҳти №267 тасдиқ гардидаанд, пурра ҷавобгӯ буда, он ба талаботи бандҳои 31-35-и Тартиби додани дараҷаи илмӣ, ҷавобгӯ мебошад ва муаллифи он сазовори дараҷаи илмии номзади илмҳои филологӣ аз рӯйи ихтисоси 6D021302– Забоншиносии муқоисавӣ-таърихӣ, қиёсӣ ва муқоисавӣ аст.

Муқарризи расмӣ:

Номзади илмҳои филологӣ, муаллимаи калон,
Филиали Донишгоҳи давлатии Москва
ба номи М. В. Ломоносов
дар шаҳри Душанбе

Махмудова Фарангис Сироҷидиновна

Суроға: 734061, Ҷумҳурии Тоҷикистон,
ш. Душанбе, н. Фирдавси
кучаи Крупская 67 “А”
Тел.: + 992 811855555
Email: f-maxmudova@inbox.ru
« 29 » 08 соли 2025

Имзои Махмудова Фарангис-ро
тасдиқ мекунам:

сardори шуъбаи сиёсати кадрӣ ва корҳои махсуси
Филиали Донишгоҳи давлатии Москва
ба номи М. В. Ломоносов
дар шаҳри Душанбе

Пирназар С.М.

Суроға: 734003, Ҷумҳурии Тоҷикистон,
ш. Душанбе, кучаи Бохтар 35/1
Тел.: + 992 886082211
Email: hr@msu.ru
« 28 » 08 соли 2025